

KILTIN TYTÖN MURHAOPPAAN tekijältä

**VAIKKA
HENKI
MENISI**

**HOLLY
JACKSON**

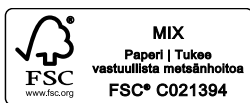
TAMMI

**VAIKKA
HENKI
MENISI
HOLLY
JACKSON**

**SUOMENTANUT
LEENA OJALATVA**

TAMMI
HELSINKI

Suomentaja kiittää Taikea tuesta.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Not Quite Dead Yet* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2025.

Copyright © Holly Jackson Limited 2025

Suomenkielinen laitos © Leena Ojalatva ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-6838-5

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuden liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Jetille

PERJANTAI

31. lokakuuta

Yksi

HARMAATA, KUOLLUTTA ihoa, niin pahoin mädäntynyttä, että alta erottuivat lihasten säikeiset jänteet. Säihkyvien pähkinänruskeiden silmien ympärillä syvälle painuneet, kumiset silmäkuopat. Toisin kuin muut osat, silmät olivat hänen omansa, ja ne liikkuivat, kun hän tutkaili peilikuvaansa. Rivi mätäneviä kellertäviä hampaita, joiden väleissä oli kuivuvaa verta. Mitä zombit taas söivätäkään? Mussuttivatko ne yksinomaan aivoja, vai maistuivatko niille myös sisäelimet? Hänen hetki sitten syömästään toffeemenasta ne tuskin olisivat pitäneet.

Jet katseli kuvaansa tivolipeilistä, tutki kuolleita kasvojaan – korjaus – epäkuolleita kasvojaan. Hän oli pitänyt naamaria päässään kokonaiset kolme minuuttia, jotta äiti ei voisi motkottaa, mutta nyt hän ei saanut henkeä. Kuuma, toffeentahmea ilma tiivistyi pisaroiksi kumipintaan ja liimasi naamarin ihoon kiinni. Hän repi sen kasvoiltaan. Ilman naamariakin hän oli kalpea, joskaan ei yhtä harmaa, ja peili venytti hänen pyöreät kasvonsa pitkänomaisiksi ja muutti tuuheiden kulmakarvojen ja pystynenän muodot omituisiksi. Vaalea polkkatukka sojotti pystyssä ja rätisi sähköisenä kämmentä vasten, kun hän yritti saada sitä aisoihin.

”Jet?”

”Hitto.” Hän säpsähti. Peili vääristi hänen selkensä taakse ilmestyneen miehen kasvot ja litisti lihaksikkaan kropan haitarin lailla, mutta Jet tunnisti tulijan äänestä. Olisihan se pitänyt arvata. JJ Lim. Tosin nyt ei näkynyt mustaa, taakse suittua tukkaa tai virheetöntä vaaleanruskeaa ihoa. JJ:llä oli räikeänpunainen peruukki, farkkuhaalarit ja niiden alla raitapaita, ja hänen naamaansa oli piirretty paksuja, tikattuja viiltoja. Chucky. He olivat katselleet elokuvan yhdessä kolmansilla treffeillään.

”Ei ollut tarkoitus säikäyttää”, JJ hymähti kiusaantuneena.

”Kuuluu asiaan näin halloweenina.” Jet oli vielä kiusaantuneempi. Hän ei edes vilkaissut normaalin muotoiseen JJ:hin vaan lähti kävelemään ja jatkoi ohi kurpitsapiiraita ja omenaleipää myyvien kojujen. Liidulla kirjoitettu kyltti kirkui: *Vain 5 \$!!!*

”Kuule...” JJ riisui peruukkinsa ja lähti Jetin perään törmäten oitis joukkoon lapsia, jotka olivat juuri käyneet kasvomaalauksessa. Miksi JJ seurasi häntä? Jet oli tehnyt eri teille lähtemisestä helppoa heille kummallekin. *Jo toistamiseen.* ”Sori”, JJ jatkoi, ”mutta mietin tässä. Halusin vain...”

Tämäpä mukavaa. Jet oli nyt erityisen iloinen, että oli päättänyt osallistua halloween-markkinoille. Vermontin Woodstockin keskustassa sijaitsevassa Keskuspuistossa oli paikalla koko kaupunki, ja silti Jet oli onnistunut törmäämään siihen ainoaan ihmiseen, jota ei olisi halunnut nähdä.

”Karkki vai kepponen?” kiljui joku pikkuvampyyri hänelle.

Jet toivoi, että penska tukehtuisi kuolaisiin kulmahampaisiinsa. Olivatko tenavat aina näin ärsyttäviä, vai johtuiko rasittava käytös sokerihumalasta? Kello oli jo yli kymmenen: mihin aikaan lapset nykyään pantiin nukkumaan? Ei riittävän ajoissa, se nyt oli hemmetin selvää.

Jet lisäsi vauhtia, mutta JJ ei luovuttanut.

”Jet, pysähdy nyt.” JJ tavoitteli hänen käsivarttaan. ”Meidän pitää puhua yhdestä jutusta.”

Jet pysähtyi ja huokaisi. ”Yksi juttu” tarkoitti todennäköisesti heitä. Eikä mitään heitä enää ollut, ei ollut ollut kuukausiin. ”Nyt en millään ehdi.” Valhe. ”Autan vanhempiani varainkeräyskojulla.” Isompi valhe. ”Henrykö nuo arvet sinulle piirsi?” Puheenaiheen vaihto.

JJ siristi teräväkatseisia silmiään. ”Jet kiltti, tämä on tärkeää.”

”Ai tärkeää”, Jet tuhahti. ”Vähän niin kuin silloin, kun sanoit, että olen parasta, mitä voit toivoa... täällä Woodstockissa. Olet varsinainen runoilija, J.”

”Tiedät hyvin, etten tarkoittanut sitä niin. Enkä tullut puhumaan meistä, vaan –”

”Hei, taisit pudottaa tämän”, sanoi joku JJ:n selän takana, ja Jet pelastui. Jetin veli Luke kumartui noukkimaan ruttuisen punaisen peruukin nurmikolta. Luke suoristi selkensä, siirtyi seisomaan JJ:n eteen ja ojensi peruukin. Hänen päkinänruskeissa silmissään tuikkivat markkinoiden valoketjut.

JJ otti peruukkinsa, ja vihdoin ja viimein hän otti myös onkeensa ja häipyi väkijoukkoon.

”Pelastinpas sinut”, Luke totesi.

Sitä Jet ei ikinä myöntäisi. Hän oli juuri sanomassa Lukelle vastaan, kun veli mottasikin häntä olkavarteen tähdäten kohtaan, joka olisi saanut koko käsivarren veltoksi. Ohi meni. Mutta – oikeasti – Luke oli saamari kolmenkymmenen ja jo isä itsekin. Milloin mottailu loppuisi?

Jet hyödynsi temppeua, jonka kaikki siskot oppivat tavalla tai toisella, eli jätti kokonaan reagoimatta. Veljiä se ärsytti pahemmin kuin mikään muu.

Luke virnisti, ja hänen leukansa tuntui muuttuvan entistä kulmikkaammaksi. Oikeastaan koko hänen päänsä oli entistä

kulmikkaampi – hän oli taas leikkauttanut hunajanruskean tukkansa liian lyhyeksi. Hunaja oli poissa, ja jäljellä oli vain siili. Mutta Sophia kuulemma piti lyhyestä mallista. Ja – mahtavaa – siinä Sophia nyt olikin sylissänsä pikku-Cameron, joka oli puettu alakuloiseksi kurpitsaksi.

”Oliko tuo JJ?” Sophia kysyi asetuttuaan seisomaan aivan Luken kylkeen kuin muistuttaakseen, kenelle hän kuului. Sophia oli pukeutunut Kissanaiseksi, ja hän näytti omalta pitkältä ja solakalta itseltään tiukassa nahka-asussa, joka olisi ollut armoton lyhemmälle ja kurvikkaammalle Jetille. Ajatella, että teini-ikäisinä he olivat lainailleet toistensa vaatteita! Niihin aikoihin Sophia oli kulkenut kylki kyljessä Jetin kanssa. Sitten Sophia venähti pituutta ja Jetille kasvoi tissit.

”Eikö JJ ymmärtänyt vihjettä?” Luke silmäili markkina-alueen hyörinää, joka kaikeksi onneksi alkoi vähitellen rauhoittua. ”Luulisi, että asia olisi käynyt selväksi, kun toinen polvistui eteesi ja sinä sanoit ei.”

”Kirjaimellisesti”, Sophia lisäsi tarpeettomasti.

”Ei se niin mennyt”, Jet sanoi.

”No, Marge, kerrohan”, Luke sanoi pyrkien jälleen ärsyttämään. ”Miksi olet tänä vuonna pukeutunut?”

”Ai.” Jet osoitti mustaa pooloneulettaan, farkkuliiviään, mustia housujaan ja varsikenkiään. Kengätkin olivat tietenkin mustat. ”Luulin, että tämä olisi ilmiselvä. Pukeuduin 27-vuotiaaksi naiseksi, joka on jättänyt oikiksen kesken ja palannut vanhempiensa nurkkiin.” Hän nälväisi itse ennen kuin kukaan muu ehti.

Luke sihahti. ”Paikan pelottavin asu.”

Sophia pukkasi miestänsä.

Jokin liikahti Jetin sisimmässä, ja hänen poskiaan alkoi kuumottaa.

”Et itsekään ole naamiaisasussa”, hän huomautti veljelleen.

Luke rykäisi. ”En, koska edustan täällä perhettämme ja Masonin rakennusliikettä. Nämä ovat meidän markkinamme, joten minun pitää näyttää ammattimaiselta ja helposti lähestyttävältä.”

”Ai tuolla tukalla?” Jet naurahti, sillä hänen mieltään kirveli yhä. Ehkä hänen olonsa paranisi, jos hän saisi Luken itsevarmuuden horjumaan. Edes vähän. ”Kuule, ei firma vielä ole sinun.”

Luken leukaperät kiristivät.

”Ensi vuonna.” Sophia puristi Luken käsivartta, ja hänen kasvoilleen levisi punahuulinen hymy. *Ensi vuonna*, kun isä jäisi eläkkeelle. Korjaus: ei *kun* vaan *jos*. Isä oli ollut ”jämmässä eläkkeelle” jo kolmesti aiemmin. Aiheesta ei ollut lupa puhua, kuten Jet mainiosti tiesi. Hän väläytti veljelleen tyhjän hymyn, jonka takaa paljastui liikaa hampaita.

”Cameronin ensimmäinen halloween”, Sophia sanoi nopeasti vaihtaakseen puheenaiheen joksikin, mistä heillä oli lupa puhua. Hänen vauvaansa. Mistään muusta Sophia ei enää halunnutkaan puhua. ”Hän on jättikurpitsa.” Sophia hytkytti poikaa lanteellaan.

”Ei hitto, on vai?” Jet kysyi. ”Minä luulin häntä myskikurpitsaksi.”

”Jet.” Sophia katsoi Jetiä. ”Voisitko olla kiroilematta pikkuisen kuullen?”

”No voi paska.” Jet läimäytti käden suulleen.

”Ihan oikeasti.”

”Lipsahti vahingossa.” Ei ollut lipsahtanut.

”Vieläkö kirjoitat sitä... mikä se olikaan?” Sophia tiedusteli. ”Elokuvakäsikirjoitusta?”

Jet alkoi liiskata maahan varissutta lehteä kengänkärjellään. Hän ei olisi halunnut puhua käsikirjoituksesta, mutta Sophia ja Luke tuijottivat, joten jotain oli pakko sanoa. ”En enää.”

Luke sujautti kädet takintaskuun. Ei ollut vaikea arvata, mitä oli tulossa. ”Joko ehdit luovuttaa?” Luke nautti silmin nähdessä päästessään kysymään sitä. ”Varmaan uusi ennätys.”

”Työstän yhtä toista tekstiä.” Jet piti äänensä tasaisena, muurit pystyssä, hampaat yhdessä. ”Uutta ideaa.”

”Et kai tarkoita sitä ihmeen koiranulkoilutusäppiäsi?” Luke kysyi.

Aiempi tunne paloi nyt kuumempana ja velloi Jetin vatsanpohjassa. Hän katsoi veljeään tiukasti kuin vaatien selitystä.

”Isä kertoi.”

”Jaahas”, Jet lausahi kevyesti kuin asia olisi hänelle yhdentekevä. ”Olisi kyllä kiva, jos lakkaisitte jauhamasta minun asioitani.”

”Jaahas itsellesi”, Luke vastasi, ”kyllä me lakkaisimmekin, jos niissä ei riittäisi jauhamista.”

”Haista paska.”

”Jet!”

”Ei poika osaa vielä edes puhua, Sophia!”

”Tämä ero meidän kahden välillä on”, Luke julisti. ”Jos minulla on tavoitteita, pidän huolen, että saavutan ne.”

Jet nauroi. Ihmiset sanoivat usein, että käheä ja tummasävyinen nauru ei sopinut yhteen hänen kasvojensa kanssa. Se oli vanhan miehen naurua, joka kuulosti siltä kuin Jet tupruttelisi askin päivässä, vaikka hän ei ollut eläessään polttanut ainutakaan tupakkaa.

”Minulla on yllin kyllin aikaa”, hän sanoi. Samaa hän vakuuteli itselleen joka maanantaiaamu, kun hänen vanhempansa lähtivät töihin ja hän itse jäi kotiin. Hän toisteli sanoja, kunnes uskoi ne itseen. Lukea ei silti pitäisi päästää ihon alle. ”Näytät sitä paitsi unohtaneen, että meikäläinen voitti alueellisen tavauskilpailun jo kymmenvuotiaana.”

Luke painoi päänsä. ”Kyllä minä sen muistan.” Totta kai Luke muisti, sillä samana päivänä oli tapahtunut muutakin.

”No niin”, Sophia sirkutti autuaan tietämättömänä siitä, miten synkkää muistoa hän sanoillaan talloi. ”Olemme lähdössä kotiin. Tämä pikkukaveri alkaa käydä ärtyssäksi.”

”Luke raasu, etkö ole saanut tänään riittävästi proteiinia?”

Hemmetti, heitto meni Lukelta ohi, sillä hän tiiraili noitien ja supersankareiden päiden yli kohti äidin ja isän miehittämää kojua.

”Nyt pitää mennä pelastamaan isä”, Luke totesi ja lähti niine hyvineen.

”Urhea pikku talousjohtaja”, Jet mutisi.

Luke oli ehtinyt ottaa muutaman askeleen, mutta kuuli hänen sanansa ja kääntyi takaisin silmät välkähtäen.

”Ainakin olen talousjohtaja enkä joku helvetin johtava töpeksijä.”

”Melko ontuva rinnastus.”

”Jet!”

”Luke kiroili, en minä!”

Cameron alkoi käydä levottomaksi, ja Sophia huokaisi katsellessaan väkijoukon halki harppovaa Lukea.

”Kunpa te kaksi lakkaisitte riitelemästä”, hän sanoi.

Jet pudisti päätään. ”Ei tuo mikään riita ollut. Normaali keskustelu. Vaikka mistä sinä sen tietäisit.”

”Luke on juuri nyt tosi stressaantunut.”

”Luke on Luke”, Jet totesi. ”Hän on aina stressaantunut. Lyön vetoa, että hän onnistui silti löytämään aikaa golfille Jack Finneyn ja David Dalen kanssa ainakin kaksi kertaa tälläkin viikolla. Että oikein stressaantunut. Älä unohda, että olen tuntenut hänet kauemmin kuin sinä. Ja sinut kauemmin kuin hän.”

Sillä siitä tässä lopulta oli kyse, tämä oli se asia, joka hiersi Jetin ja Sophian välissä kylmänä ja teräväpiikkisenä. Jet oli

lähtenyt yliopistoon, ja hänen paras ystävänsä, joka oli ensin lakannut soittelemasta ja vastaamasta viesteihin – lakannut välittämästä – oli alkanut havitella hänen veljeään. Oli ollut valmis tekemään mitä tahansa päästäkseen Masonin perheen sisäpiiriin. Jet ei osannut enää puhua Sophian kanssa, ja vaikkei hän olisi ikinä sanonut sitä ääneen, hän piti Sophian vauvaa helkkarin tylsänä.

”Taidan tästä...” Jet ei sanonut enempää eikä hänen tarvinnutkaan: Sophia näytti yhtä lailla helpottuneelta, kun Jet katosi harvenevaan väkijoukkoon.

Monet markkinavieraista tekivät lähtöä, ja tungoksessa Jetiä tuuppivat niin ihmissudet kuin sarjamurhaajat. Häntä lähestyi valtava kissapuku, jonka karvaisten, valko-oranssien hartioiden välistä törretti ihmispää. Kissanpään tulija oli sujauttanut kainaloonsa. Jet tunnisti ihmisosan: kaljun pään ja tummanruskean ihon, pyöreiden silmälasien suurentamat silmät. Gerry Clay. Hän istui kyläneuvostossa Jetin äidin kanssa. Gerry oli puheenjohtaja ja äiti varapuheenjohtaja. Tultuaan valituksi tehtävään äiti oli vakuuttanut, ettei häntä haitannut jäädä varapuheenjohtajaksi, mutta äiti oli huono valehtelija.

Kissa-Gerryn kummallakin puolella käveli konstaapeli. Eivätkä nämä poliisimiehet olleet naamiaisasuissa vaan oikeissa univormuissa. Virkamerkki rintapielessä ja ase vyöllä. Lou Jankowski, kaupungin tuoreehko poliisipäällikkö, ja Jack Finney, joka oli asunut Masoneita vastapäätä iät ja ajat.

”Hei, Jet.” Jack soi hänelle tutun hymynsä. Jack oli pitkä ja harteikas mies, jonka tummaan tukkaan ilmestynyt harmaa oli alkanut levittäytyä myös parransänkeen. Jo heidän ollessaan teinejä Sophia oli kutsunut Jackia hopeaketuksi, vaikka hopeanharmaata oli alkanut ilmestyä hiuksiin vasta melko hiljattain.

”Iltaa”, Jet tervehti Jack Finneytä. Jack oli ylikonstaapeli, joten Jetin olisi kuulunut puhutella häntä tittelillä, mutta sellainen pokkurointi ei tullut luontevasti. Parempi kai kuitenkin toivottaa virallisesti hyvää iltaa kuin mennä sanomaan *moikka, Billyn isä* vain siksi, että Jet oli tuntenut Jackin lähes koko elämänsä ajan juuri Billyn isänä.

”Billy etsiskeli sinua”, Jack sanoi kuin olisi lukenut Jetin ajatukset.

Vau, Jet oli tänä iltana todella suosittu.

”Ai, tosiaan, Lou”, Jack jatkoi. ”Tässä on Jet. Scottin ja Diannen tytär. En tiedä, oletteko tavanneet aiemmin.”

”Enpä usko, että olemme”, Lou sanoi. Hänen kasvonsa näyttivät häijyiltä, silmät olivat ankarat, mutta ääni oli liian lempeä sopiakseen tylyyn vaikutelmaan. Tukassa oli kellanharmaa sinapin sävy, posket olivat ketsupinpunaiset. Lou Jankowski oli selvästi mies, joka ei ollut kuullutkaan retinolista. ”On ollut ilo työskennellä äitisi kanssa, ja Gerryn tietysti myös. Kas, tuo vilkutteleva variksenpelätin on vaimoni. Suokaa anteeksi.”

”Vai että ilo?” Jet lausahti katsellessaan poliisipäällikön menoa. ”Hän varmastikin puhui jostakusta toisesta Dianne Masonista.”

”Hah!” Gerry huudahti, sillä äännähdystä ei oikein voinut sanoa nauruksi. ”Sinähän lystikäs olet.”

Jet tiesi olevansa lystikäs. Toisinaan hän ei mitään muuta ollutkaan.

”Mitä mieltä olet uudesta pomostasi, Jack?” kysäisi kissan ja Gerryn yhdistelmä seuraillen loittonevaa poliisipäällikköä katseellaan. ”Älä puhu tästä eteenpäin, mutta minun mielestäni meidän olisi pitänyt valita sinut. Olisi ollut paljon järkevämpää valita virkaan kaupungin pitkäaikainen asukas kuin ulkopaikkakuntalainen, joka ei tunne täältä ketään.

Minä äänestin totta kai sinua. En tiedä, miksi neuvoston muut jäsenet – älä kerro näistä höpinöistäni kenellekään... mutta... Virka olisi kuulunut sinulle.”

Jackin ryhti lysähti. Kiusaantuneena hän käänsi katseensa toisaalle, luultavasti välttyäkseen katsomasta keskustelukumppaneitaan, ja löysikin oivallisen kohteen huomiolleen heidän takanaan olevasta kojusta, missä Jetin vanhemmat myivät pussitettuja halloween-karkkeja kerätäkseen varoja kaupungin viheralueiden hoitoon. Niiden ylläpitoa sponsoroi paikallinen talonrakennusyritys, kuinkas muuten. Sama firma, joka rakensi kartanon kokoisia taloja viheralueiden naapuriin.

Jack yskähti ja soi jälleen huomionsa heille. ”Olen varma, että valitsitte sen, jolla on tehtävään parhaat edellytykset.”

Miten Jet oli jälleen kerran päätenyt osalliseksi keskusteluun, jossa ei halunnut olla mukana?

”No hyvä”, Jet sanoi yrittäen lievittää tilanteen jännitteitä. ”Mutta jos haluat piristää mieltäsi pidättämällä jonkun, ehdotan veljeäni. Tiedät yhtä hyvin kuin minäkin, että hän ansaitsee sen.”

Jack ei hymyillyt heitolle, sillä hän oli selvästi jäänyt miettimään Gerryn aiempia sanoja.

”Hei”, Gerry hihkaisi. ”Tuo valokuvia napsiva poika on meidän Owen. Hän on menossa valokuvauskurssille. Jack, mennään kuvauttamaan itsemme.”

Gerry sieppasi Jackin käsikynkkään jämakällä kissantasullaan ja kiskoi miesparan mukaansa.

”Moi, Jet.”

Helvetti soikoon, eikö Jetille suotu tänään hetkenkään rauhaa?

”Billy Finney.” Jet kääntyi ympäri kasvoillaan teennäisin hymynsä. ”Löysithän sinä minut vihdoin ja viimein.

Onneksi, sillä en ole päässyt puhumaan kenellekään koko iltana.”

”Oikeasti?” Billy kysyi.

”Ei oikeasti. Olen saanut ihmisistä enemmän kuin tarpekseni.”

”Lasketaanko minut ihmiseksi?”

”Kovasti sinä ihmiseltä näytät.”

Pitkältä ihmiseltä, jonka tummanruskeat kiharat hipoivat etäällä toisistaan olevia hailakansinisiä silmiä. Suu oli raollaan ja hieman vinossa silloinkin, kun Billy ei hymyillyt. Billy kohotti kulmiaan. Jet tunnisti katseen, sillä Billy ei ollut juuri muuttanut siitä, kun oli kymmenvuotias.

”Mitä?” Jet kysyi.

”Juttelin äsken äitisi kanssa, ja hän kysyi nimeäni.”

Jet hymähti.

”Asuin lapsuuteni ihan teidän naapurissanne ja vietin enemmän aikaa teillä kuin kotonani.” Billy näytti painuvan kasaan, mutta oli silti huomattavasti Jetiä pidempi. ”Äitisi varmaan pelleili. Ei kai hän ole oikeasti voinut unohtaa, kuka olen.”

Lutunen, poloinen Billy.

”Älä ota sitä henkilökohtaisesti.” Jet taputti Billyä käsi-varrelle. ”En minäkään koskaan ota.” Se oli kenties suurin kaikista valheista, joita Jet oli tänä iltana päästänyt suustaan. ”Senkö takia etsiskelit minua... sori, mikä nimesi olikaan?”

”Liian aikaista vitsailla.” Billy rypisti otsaansa. ”Itse asiassa halusin kysyä, tulisitko tiistaina baariin. Siellä on taas live-musaa. Minun musaani, tai siis minä olen se, joka siellä soittaa, olen – olen tainnut mainita siitä pariinkin otteeseen. Soitan kitaraa, laulan muutaman biisin, osa on omiani.” Miksi Billy puhui niin nopeasti? Ja – pukkasiko hänellä hikeä? ”Ajattelin kysäistä, pääsisitkö tällä kertaa kuuntelemaan. E-ei – ei haittaa, jos et pääse.”

Jet veti syvään henkeä. Ei hän pääsisi. Ei ollut päässyt edellisellä kerralla, kun Billy oli pyytänyt, eikä pääsisi nytäkään. Sillä entä jos Billy olisi surkea ja Jet nauraisi ja se olisi hirveän kiusallista? ”Sori”, hän sanoi. ”Ensi viikolla ei onnistu. Liian kiire. Joku toinen kerta?”

Billy kutistui lisää. ”Joo, joku toinen kerta.” Billy nyökkäsi, ja oli hänen vuoronsa hymyillä tekohymyä. ”Tilaisuuksia tulee, siitä ei tarvitse olla huolissaan.”

Ei Jet ollut huolissaan, mutta hän ei ehtinyt sanoa sitä ääneen, sillä heitä lähestyi nurmikolla liukasteleva ja hoiperrellen etenevä klovni. Humalainen pelle olutpullo kädessään.

”Oletko kunnossa?” Jet kysäisi tulijalta.

Hän tunnisti miehen, joka oli klovni vain kaulasta ylöspäin: repsottava punainen nenä ja peruukki. Kaulasta alaspäin kaikki oli arkista Andrew Smithiä. Andrew huojui seisossaan, silmät harittivat mutta leimahtivat liekkeihin osuessaan Jettiin.

”Sinä siinä”, mies mongersi osoittaen Jetiä tyhjällä pullollaan. ”Missä veljesi on? Minulla on hänelle asiaa.”

”Ai Luke?” Jet kohautti olkapäitään. ”Hän taisi ehtiä lähteä.” Onnekas paskiainen.

Andrew päästi synkän, vinkuvan naurahduksen. ”Perkele teidän kanssanne. Kuvitteletteko te, että näiden helvetin pippaloiden järjestäminen vuodesta toiseen hyvittää jotain?”

Billy siirtyi lähemmäs Jetiä valmiina pysäyttämään seuraavan luodin. Tai jollei luotia niin ainakin lentävän kaljapullon.

”Koko saatanan sakkii. Tuhoatte kaiken, mihin koskette!” Andrew äyskähti.

”O-onkohan sinun tullut juotua vähän liikaa?” Billy kysyi kohottaen käsiään niin, että kämmenet osoittivat Andrew’hun. ”Sattuuhan sitä. Mitä sanot, jos haen sinulle vettä?”

”Älä sinä minua määräile, poika! Jatkuvasti määräilemässä!” Andrew puoliksi hyökkäsi ja puoliksi kaatui Billyä päin ja sai hänet horjahtamaan taaksepäin. Billy antoi tönä itseään eikä edes yrittänyt panna vastaan.

”Ei mitään hätää”, hän sai sanottua, kun klovni mäiski humalaisen ponnettomia lyöntejä hänen rintaansa.

Miksei Billy tehnyt mitään puolustautuakseen?

”Hei!” Jet huusi, hän ainakin yritti tehdä jotain, mutta homma oli ohi ennen kuin hän ehti puuttua nujakointiin. Billyn isä – hitto, pinttynyt tapa, otetaan uudelleen – *Jack* oli ilmestynyt esiin harvenevasta väkijoukosta poliisipäällikkö Jankowski kannoillaan. Jack tarttui Andrew’hun ja kiskoi hänet kauemmas Billystä. Andrew kompastui omiin jalkoihinsa ja horjahti päin poliisipäällikköä, joka nappasi hänet takaapäin tiukkaan puristusotteeseen.

”Rauhoittukaa!” poliisipäällikkö ärähti Andrew’n korvaan, eikä lempeästä äänensävyistä ollut tietoaakaan. Käsky ei kuulostanut järin rauhoittavalta.

”Minä voin hoitaa tämän, pomo.” Jack tarttui Andrew’ta käsivarresta. Klovnin pää retkahti Jackin olkapäälle. ”Oletko kunnossa, Billy?” Jack kysyi pojaltaan Andrew’n pään yli.

”Joo, isä, ei mitään hätää”, Billy vastasi. ”Tämä oli pelkkä väärinkäsitys. Andrew’n pitää vain päästä kotiin ja nukkua päänsä selväksi. Ei häntä tarvitse pidättää.”

”Tunnetko tämän miehen?” poliisipäällikkö Jankowski kysyi Billyn isältä.

Jack nyökkäsi.

”Tiedätkö, missä hän asuu?”

Jack nyökkäsi toistamiseen. ”Billyn naapuriasunnossa.”

”Asia selvä.” Poliisipäällikkö oikoi univormuaan. ”Voitko saattaa hänet kotiin? Katso, että hän saa vähän vettä juodakseen.”

”Kyllä, pomo.”

Lou kumartui puhumaan pelille. ”Seuraavalla kerralla edessä on yö sellissä ja syyte järjestyserikkomuksesta.”

”Alahan tulla, Andrew”, Jack sanoi ja lähti taluttamaan pellemiestä tien ja katuvalojen suuntaan.

Poliisipäällikkö kääntyi jututtamaan Billyä, ja Jet livahti tiehensä. Hän oli saanut tarpeekseen ihmisille puhumisesta ja koko markkinoista. Ensi vuonna hän teeskentelisi olevansa kipeä. Tai itse asiassa ensi vuoden markkinat sai unohtaa saman tien: hän ei edes olisi täällä. Hän olisi palannut Bostoniin, missä hän ehkä jatkaisi opintojaan oikeustieteellisessä tai johtaisi tuoretta yritystään. Vielä ehtisi. Hänellä oli yhä aikaa.

”Mitä siellä tapahtui?” isä kysyi, kun Jet pääsi kojulle asti.

”Andrew Smith.” Jet laski zombinaamarinsa tiskille. ”Päissään ja onneton jälleen kerran.”

”Talonsako takia?” äiti kysäisi hajamielisen oloisena samalla, kun laski kassalippaaseen menevää käteistä terävälinjainen polkkatukka niskassa keinahdellen.

”Luultavammin sen takia, että hänen ainoa tyttärensä tappoi itsensä viime vuonna.”

Dianne henkäisi paheksuvasti. ”Jet, voisitko lopettaa tuon?”

”Minkä? Puhumisen? Olemisen?” Äiti loi häneen tiukan katseen, ja äidin tuimat, vihreänruskeat silmät näyttivät linsien läpi tavallista suuremmilta mutta eivät lempeämmiltä.

”Au”, isä parahti yhtäkkiä. Hän taipui kumaraan ja piteli toista kylkeään.

”Onko se taas pahana?” Äiti kääntyi katsomaan isää nippu kaksikymppeisiä kädessään. ”Kun pääsemme kotiin, otat kipulääkettä. Ja lakkaat väittämästä vastaan ja varaat ajan lääkärille.”

AION LOPULTAKIN
TEHDÄ JOTAIN.
JOTAIN TÄRKEÄÄ.
JOTAIN SUURTA.
JOTAIN, MITÄ
KUKAAN EI OLE
AIEMMIN TEHNYT.
AION RATKAISTA
OMAN MURHANI.

”Parasta mitä olen kuunaan kirjoittanut.”

HOLLY JACKSON

”Koukuttavaa jännitystä ja vuoristoratamaisia käännteitä!”

KIRJAILIJA FREIDA MOFADDEN

”Vastustamattoman jännittävä... Jackson kirjoittaa eloisesti ja vauhdikkaasti ja pitää lukijan mielenkiintoa taitavasti yllä. Paljastukset tulevat yhtenä tulvana. Jet on rohkea, sanavalmis, kerrassaan valloittava sankaritar.”

THE NEW YORK TIMES

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6838-5